

# Daniels Bog – nummer et hundrede og femogfyrre

*Fortolkning af bibelsk profeti og aktuelle begivenheder: Et perspektiv på moderne politik og religiøs symbolik*

Jeff Pippenger  
2024-03-19

Religionen woke-isme (Sodoma) og kommunismens politik (Egypten) rejste sig, da den rigeste præsident bekendtgjorde sin hensigt om at stille op som præsident i 2015, og efter at han havde afgivet sit politiske vidnesbyrd, blev han slået ihjel i 2020. Paven blev profetisk slået ihjel i 1798, efter at han havde afgivet sit sataniske vidnesbyrd i tre og en halv profetiske dage. Alligevel identificerer Guds profetiske Ord, at paven sejrer i sin krig med dragen.

Menneskesøn, vend dit ansigt mod Farao, Egyptens konge, og profetér imod ham og imod hele Egypten: Tal og sig: Så siger den Herre Gud: Se, jeg er imod dig, Farao, Egyptens konge, den store drage, som ligger midt i sine floder, og som har sagt: Min flod er min egen, og jeg har skabt den for mig selv. Ezekiel 29:2, 3.

Egypten er den store drage, og Faraos ateisme var et forbillede på den franske revolutions ateisme og det enogtyvende århundredes globalisme. Denne globalisme inden for rammerne af det enogtyvende århundredes jorddyr repræsenteres af Det Demokratiske Parti. Ezekiel fastslår, at Gud er imod Egypten, og længere fremme i kapitlet fastslår Ezekiel, at Gud vil give Egypten til nordens konge, som i afsnittet identificeres som Nebukadnezar, og som repræsenterer de sidste dages falske nordkonge. Den falske nordkonge er pavedømmet, og Gud fastslår gennem Ezekiel, at Gud vil give Egypten til nordens konge for den tjeneste, Nebukadnezar havde ydet som staven for Hans tugtelse. Han fastslår, at Han vil give Egypten til paven i den periode, hvor den sene regn ankommer.

Og det skete i det syvogtyvende år, i den første måned, på månedens første dag, at Herrens ord kom til mig og sagde: Menneskesøn, Nebukadnezar, Babels konge, lod sin hær udføre en stor tjeneste mod Tyrus; hvert hoved blev skaldet, og hver skulder blev hudslidt; dog fik han ingen løn, ej heller hans hær, fra Tyrus for den tjeneste, han havde gjort imod den. Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg vil give Egyptens land til Nebukadnezar, Babels konge; og han skal bortføre dets mængde og tage dets bytte og tage dets rov; og det skal være lønnen for hans hær. Jeg har givet ham Egyptens land for hans arbejde, hvormed han tjente imod det, fordi de virkede for mig, siger den Herre Gud. På den dag vil jeg lade hornet spire frem for Israels hus, og jeg vil give dig mundens åbning midt iblandt dem; og de skal kende, at jeg er Herren. Ezekiel 29:17–21.

Den „dag“, hvor Gud lader „Israels hus’ horn skyde frem“, er 11. september 2001, da sildigregnen begyndte at dryppe. På det tidspunkt oprejste Herren vægtere og sagde: „lyt til lyden af basunen“ fra det tredje ve, for Han tilkendegav, at Gud ville „give dig mundens åbning midt iblandt dem“.

Udtrykket „midt iblandt“ angiver tidsperioden mellem dryppet af sildigregnen, som begyndte den 11. september 2001, og som afsluttes ved søndagsloven, når Helligånden udgydes uden mål. Midt imellem (midt iblandt) disse to vejmærker ville to vidner, eller to horn, aflægge deres vidnesbyrd, indtil de begge blev dræbt på gaden i 2020.

Før de blev dræbt, aflagde de deres vidnesbyrd, og efter at de var blevet dræbt, blev de genoplivet som den ottende, som er af de syv. De blev dræbt af dragens magt, nemlig ateismens (Egypten) og umoralens (Sodoma) magt. For den tjeneste, de havde ydet Gud, lovede Han at give dem Egypten som deres belønning. Når nordens konge indtager det herlige land, De Forenede Stater, i vers enogfyrre i Daniel elleve, tager han dernæst Egypten, for dette er hans betaling for den tjeneste, der er udført i Guds forsyns værk.

Ve Assyrier, min vredes ris, og staven i deres hånd er min harme. Jeg vil sende ham mod et gudløst folk, og mod genstanden for min vrede vil jeg give ham befaling til at tage bytte og røve rov og nedtræde dem som gadernes søle. Esajas 10:5, 6.

Assyreren er den nordlige konge, som repræsenterer pavedømmet, den falske nordens konge i de sidste dage. Assyrien og Babylon blev brugt til at bringe dom over Israel, både det nordlige og det sydlige rige, på grund af deres vedvarende oprør.

„Så blev Israel ført bort fra deres eget land til Assyrien,“ „fordi de ikke adlød Herren deres Guds røst, men overtrådte hans pagt og alt det, Moses, Herrens tjener, havde påbudt.“ 2 Kong. 17,7, 11, 14–16, 20, 23; 18,12.

„I de frygtelige domme, der blev bragt over de ti stammer, havde Herren et vist og barmhjertigt formål. Det, som Han ikke længere kunne udrette gennem dem i deres fædres land, ville Han søge at fuldbyrde ved at sprede dem blandt hedningerne. Hans plan for frelsen af alle, som ville vælge at benytte sig af tilgivelse ved menneskeslægtens Frelser, måtte endnu opfyldes; og i de trængsler, der blev bragt over Israel, beredte Han vejen for, at Hans herlighed kunne åbenbares for jordens nationer. Ikke alle, der blev ført bort i fangenskab, var ubødfærdige. Blandt dem var der nogle, som var forblevet tro mod Gud, og andre, som havde ydmyget sig for Ham. Ved disse, ‘den levende Guds børn’ (Hoseas 1,10), ville Han føre skarer i det assyriske rige til kundskab om sit karakters egenskaber og sin lovs velgerninger.“ Profeter og Konger, 292.

Herren brugte de nordlige konger som sit redskab til dom, og det princip i Bibelen, som Han fulgte over for disse nordlige konger, var, at de måtte aflønnes for de tjenester, de havde ydet.

Og bliv i det samme hus og spis og drik, hvad de giver; for en arbejder er sin løn værd. Gå ikke fra hus til hus. Lukas 10:7.

Herren bruger pavedømmet til at straffe Amerikas Forenede Stater, når de ved den snart kommende søndagslov fylder deres prøvetids bæger til randen, og Hans betaling er, at Han giver Egypten til pavedømmet for de ydelser, der er udført. Guds profetiske Ord gør det klart, at Egypten gives til pavedømmet, og vers toogfyrre og treogfyrre i Daniels bog kapitel elleve bekræfter dette forhold. Pavens betaling for de ydelser, der er udført, er, at han bliver det hoved, som de ti konger ophøjer, og som hersker over dyrets verdensomspændende billede.

Trump sejrer over dragemagterne, for han er det ottende hoved, som er af de syv, i tiden for dyrets billede i De Forenede Stater. Det Demokratiske Partis sammenbrud, dragemagten, som dræbte Trump i 2020, sker nu. Guds Ord slår aldrig fejl. Det „strå, der knækker kamelens ryg“ for det Demokratiske Parti er islams falske profet. Angrebet den 7. oktober 2023 skabte en splittelse inden for dets støttegrundlag, som kun kan tilskrives islams rolle i at vække nationernes vrede og forfærdelse. Dette vil blive ledsaget af yderligere angreb, som vil frembringe større splittelse, samtidig med at det forener en klasse af borgere fra jorddyret, som erkender tåbeligheden i den flodbølge af ulovlig indvandring, der er blevet sluppet løs af dragens kræfter. Det vil også fremkalde en økonomisk krise, skønt den krise allerede er her.

”Og da vil den store bedrager overtale menneskene til at tro, at de, som tjener Gud, er årsag til disse onder. Den klasse, som har fremkaldt Himlens mishag, vil lægge alle deres trængsler over på dem, hvis lydighed mod Guds bud er en stadig irttesættelse for overtræderne. Det vil blive erklæret, at mennesker krænker Gud ved overtrædelsen af søndagssabbatten; at denne synd har fremkaldt ulykker, som ikke vil ophøre, før søndagshelligholdelsen bliver strengt håndhævet; og at de, som fremholder det fjerde buds krav og derved ødelægger ærbødigheden for søndagen, er et uroligt element blandt folket, der hindrer dets genoprettelse til guddommelig gunst og timelig fremgang. Således vil den anklage, som fordums blev rettet mod Guds tjener, blive gentaget, og på lige så velbegrundet grundlag: ’Og det skete, da Akab så Elias, at Akab sagde til ham: Er det dig, som styrter Israel i ulykke? Og han svarede: Jeg har ikke styrtet Israel i ulykke; men du og din faders hus, fordi I har forladt Herrens bud, og du har fulgt Baalerne.’ 1 Kong. 18,17-18. Efterhånden som folkets vrede ophidses ved falske anklager, vil de følge en handlemåde over for Guds sendebud, som i høj grad ligner den, det frafaldne Israel fulgte over for Elias.” Den store strid, 590.

Sabbatsholdere vil blive identificeret som årsagen til, at “guddommelig gunst og timelig fremgang” er blevet fjernet. Idet hun beskriver denne periode, som ligger umiddelbart foran os, henviser hun til Elias og hans samspil med Akab. Deres gensidige anklager mod hinanden fandt sted foran Karmels Bjerg. Timelig fremgang og guddommelig gunst fjernes ved tiltagende domshandlinger før den snart kommende søndagslov. Det netop citerede afsnit henviser til en række begivenheder, som indtræffer under prøvetiden omkring søndagsloven, men der er to prøvetider. Dyrets billedes prøve, som finder sted inden for Amerikas Forenede Staters grænser, gentages derefter i hele verden. Alle de begivenheder, der beskrives i afsnittet, finder en profetisk opfyldelse i historien, der leder frem til den snart kommende søndagslov, og i historien om verdenskrisen omkring søndagsloven, som følger derefter.

Det første afsnit i \*Testimonies\*, bind ni, som begynder på side elleve og således identificerer NINE-ELEVEN, lyder: »Vi lever i endetidens tid. Tidens tegn, som hurtigt går i opfyldelse, erklærer, at Kristi komme er nær for hånden. De dage, hvori vi lever, er alvorlige og betydningsfulde. Guds Ånd bliver gradvis, men sikkert, trukket bort fra jorden. Plager og domme rammer allerede dem, som foragter Guds nåde. Ulykkerne på land og hav, samfundets ustabile tilstand, krigens alarmer er varselsbringende. De forudsiger forestående begivenheder af den største betydning.« Efterhånden som fremstillingen fortsætter, finder vi på side fjorten: »Der er ikke mange, selv blandt undervisere og statsmænd, som forstår årsagerne, der ligger til grund for

samfundets nuværende tilstand. De, som holder regeringens tøjler, er ikke i stand til at løse problemet med moralsk fordærv, fattigdom, armod og stigende kriminalitet. De kæmper forgæves for at bringe forretningsvirksomheden ind på et sikrere grundlag. Hvis mennesker ville give mere agt på Guds ords lære, ville de finde en løsning på de problemer, som volder dem forvirring.«

„Skrifterne beskriver verdens tilstand umiddelbart før Kristi andet komme. Om de mennesker, som ved røveri og udbytning samler sig store rigdomme, er der skrevet: »I har samlet skatte sammen til de sidste dage. Se, den løn, som I med svig har holdt tilbage fra arbejderne, der har høstet jeres marker, råber; og råbene fra dem, der har høstet, er nået frem til Herren Zebaots ører. I har levet i nydelse på jorden og i vellyst; I har fedet jeres hjerter som på en slagtedag. I har dømt den retfærdige og slået ham ihjel; han gør ikke modstand imod jer.« Jakobs Brev 5:3–6.“

I de sidste dage forsøger mennesker „forgæves at bringe forretningsforetagender over på et mere sikkert grundlag.“ Demokraterne, deres propagandamaskine og de globalistiske bankfolk kæmper forgæves, og de lyver om den faktiske finansielle stabilitet, som de hævder, at Biden-administrationen har skabt. Et af symbolerne på „verden lige før Kristi andet komme“ er „mennesker, som ved røveri og udpresning“ har „samlet store rigdomme.“ De tre vers, der gik forud for de vers fra Jakobs bog, som søster White citerede, er:

Så hør nu, I rige: græd og jamr over de ulykker, som skal komme over jer. Jeres rigdom er rådden, og jeres klæder er mølædte. Jeres guld og sølv er fortæret af rust, og deres rust skal vidne imod jer og fortære jeres kød som ild. I har samlet jer skatte i de sidste dage. Jakob 5,1–3.

Et profetisk kendetegn ved de „sidste dage“ er, når der findes mænd, som er kendt for deres forbløffende rigdom, der er frembragt ved svig. Disse mænd er i nyhederne hver dag. Den tid er her. I den tid fremstilles disse verdensbankmænds og milliardærers rigdom som guld og sølv, der bliver rustent. Sølv og guld ruster ikke, så Skrifterne peger på noget fuldstændig uventet, der sker med de rige mænds rigdom i de sidste dage, for deres guld og sølv skal blive rustent. Varslet om dette økonomiske sammenbrud indtraf med den tredje vees komme den 11. september 2001. Islams tredje ve er den østenvind i Bibelens profeti, og i de sidste dage er det østenvinden, der sænker økonomien, sådan som det fremstilles ved Tarsisskibene.

For se, kongerne samlede sig, de drog frem tilsammen. De så det, og så undredes de; de blev forfærdede og skyndte sig bort. Rædsel greb dem dér, og smerte som hos en kvinde i fødselsveer. Du sønderslår Tarshish-skibene med en østenvind. Salmernes Bog 48:4–7.

Globalisternes konger, milliardærer og bankfolk hjemsøges af frygt og smerte, når østvinden, som repræsenterer nationernes tiltagende vrede (som en kvinde i barnsnød), og som frembringes af islams tredje ve, sænker Tarshishs skibe. Islam er ved at knække den lokale og den globale økonomi og frembringe et økonomisk og politisk miljø, der spiller fuldkomment ind i Trumps styrker, ikke i Demokraternes og globalisternes, for dragemagten gives til det ottende hoved, som er af de syv, for »udførte tjenester«. Gud brugte Trump til at ophidse hele grækernes rige, for Gud frembringer nu de omstændigheder, hvorunder hele verden skal deles i to klasser.

Det økonomiske system, som nu drives af globalisterne, blev først indført under Woodrow Wilsons præsidentskab, en demokrat, der blev valgt ved at love at holde De Forenede Stater uden for den forestående Første Verdenskrig, men som endte som den præsident, der stod i spidsen for De Forenede Stater under Første Verdenskrig. Wilson er bedst kendt for at have fremmet Folkeforbundet, forløberen for De Forenede Nationer. Under hans præsidentskab blev De Forenede Staters finansielle struktur overgivet i globalisternes hænder, da Wilson i 1913 lagde nationens økonomiske styring ind under Federal Reserve Systems myndighed.

De profetiske kendetegn ved præsidenten under Første Verdenskrig var hans løfte om ikke at gå i krig, hvilket var en løgn. Han var den ledende historiske skikkelse i fremme af Folkeforbundets verdensregering, og han forestod overdragelsen af De Forenede Staters finanser til verdensbankierne. Han regerede fra 1913 til 1921. I 1919 løb adventismens tredje generation, som symboliseres ved kompromis med verden, parallelt med Wilsons kompromis med verden, for de to horn løber parallelt med hinanden. I den tredje generation af laodikeisk adventisme overgav de kontrollen over deres medicinske og uddannelsesmæssige systemer i hænderne på dem, der stod uden for deres åndelige suverænitet. Samtidig overgav Wilson De Forenede Staters finansielle suverænitet til de globalistiske bankierer, og han arbejdede utrætteligt, men uden held, for at overgive De Forenede Staters politiske suverænitet til globalisterne.

Wilson, som præsident under Første Verdenskrig, repræsenterer profetiske kendetegn, som identificerer Tredje Verdenskrig. Han repræsenterer en historie, hvor Federal Reserve er involveret i at kontrollere den globale økonomi i den retning, som er bedst egnet til den globalistiske dagsorden, ikke til Amerikas suverænitet. Han repræsenterer en præsident, som er til stede, når den Nye Verdensorden endelig når sit mål ved at blive det syvende rige i Bibelens profeti, skønt deres herredømme er kortvarigt. Dette forhold er stadfæstet på to vidner, for Wilsons mislykkede forsøg på at tilslutte sig Folkeforbundet efter Første Verdenskrig var et forbillede på, at De Forenede Stater tilsluttede sig De Forenede Nationer umiddelbart efter Anden Verdenskrig. På disse to vidner fører den snart kommende søndagslov, som medfører national undergang i sit kølvand, til gennemførelsen af De Forenede Nationer som den ene verdensregering, som globalisterne har arbejdet for siden Woodrow Wilsons præsidentperiode.

Disse profetiske kendetegn må være til stede i den ottende og sidste præsidents præsidentskab, han som er af de syv. Wilson blev efterfulgt af republikaneren Warren Harding, som indledte den periode, der kaldes "de brølende tyvere", hvilket førte til krakket i 1929, hvilket førte til den store depression, hvilket førte til Anden Verdenskrig. Trumps første præsidentskab var "de brølende tyvere", og Biden står nu for at indlede den største depression i jorddyrets historie. Denne depression blev forbilledligt fremstillet ved krakket i 1929, men også ved "panikken i 1837" på Ellen Whites tid.

Depressionen i 1830'erne i USA omtales almindeligvis som „Paniken i 1837“. Det var en alvorlig økonomisk nedgangsperiode, der varede fra 1837 til midten af 1840'erne og omfattede en stor del af årtiet 1830'erne. Paniken i 1837 var kendetegnet ved en finanskris, bankkrak, udbredt arbejdsløshed og en langvarig periode med økonomiske vanskeligheder.

Panikken i 1837 blev udløst af en „spekulativ boble“, ligesom krakket i 1929. Da boblen brast i 1837, førte det til omfattende konkurser og finansielle tab. En række bankkrak fulgte i kølvandet på den spekulative boble, hvilket medførte et tab af tillid til banksystemet og udbredt finansiell panik. En global økonomisk nedgang, forværret af et fald i den internationale handel og en aftagende efterspørgsel efter amerikansk eksport, bidrog til de økonomiske trængsler i De Forenede Stater.

Krakket i 1929, som markerede begyndelsen på den store depression, blev forudgået af en spekulativ boble på aktiemarkedet. I løbet af 1920'erne var der en periode med økonomisk fremgang i USA, kendt som de brølende tyvere, kendetegnet ved hurtig industriel vækst, teknologisk innovation og udbredt optimisme. I denne periode steg spekulatøren på aktiemarkedet voldsomt, drevet af let adgang til kredit, marginhandel (køb af aktier for lånte penge) og spekulative aktiekøb på grundlag af forventede fremtidige prisstigninger snarere end underliggende værdi. Aktiekurserne steg til uholdbare niveauer, langt ud over den iboende værdi af de virksomheder, de repræsenterede.

Fra marts 2000 til oktober 2002 brast »dot-com-boblen«. Den 11. september 2001 var indlejret i dette økonomiske sammenbrud. Derefter brast boligboblen i 2008, hvilket blev kaldt den globale finanskrisen eller den store recession.

Forud for søndagsloven bliver De Forenede Staters borgers timelige velstand fjernet. Fjernelsen af timelig velstand finder sted under beseglingstiden for de hundrede fireogfyrre tusinde. Det første vejmærke i beseglingstiden var indlejret i et økonomisk sammenbrud. Den 11. september 2001 var bemyndigelsen af den tredje engel, og da netop den samme engel ankom i 1844, var denne historie indlejret i et økonomisk sammenbrud. 1844 er et forbillede på den snart kommende søndagslov, og den 11. september 2001 er begyndelsen på beseglingens periode. Jesus illustrerer altid afslutningen på en ting med begyndelsen på en ting. Krakket i 1929 gik forud for og førte til Anden Verdenskrig.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

“Der har været en doven forsømmelse og en strafskyldig vantro iblandt os som et folk, som har holdt os tilbage fra at udføre det arbejde, Gud har overladt os at gøre, nemlig at lade vort lys skinne frem for mennesker af andre nationer. Der er en frygtsomhed for at vove sig ud og løbe risici i dette store værk, idet man frygter, at anvendelsen af midler ikke vil give udbytte. Hvad nu, om midler bruges, og vi alligevel ikke kan se, at sjæle er blevet frelst derved? Hvad nu, om der er et rent tab af en del af vore midler? Det er bedre at arbejde og blive ved med at arbejde end slet ikke at gøre noget. I ved ikke, hvad der vil lykkes, enten det ene eller det andet. Mennesker vil investere i patentrettigheder og lide store tab, og det tages som en selvfølge. Men i Guds værk og sag er mennesker bange for at vove noget. Penge synes for dem at være et rent tab, når de ikke giver øjeblikkeligt udbytte, når de investeres i arbejdet for sjæles frelse. Netop de midler, som nu så sparsomt investeres i Guds sag, og som selvskoldes tilbage, vil om kort tid blive kastet sammen med alle afguderne for muldvarpene og flagermusene. Penge vil snart miste deres værdi meget pludseligt, når virkeligheden af de evige scener åbner sig for menneskets sanser.” The True Missionary, 1. januar 1874.

